

περάσις νὰ κλεισθῆ ἑντὸς τοῦ μοναστηρίου. Ὁ δὲ πατὴρ τῆς ἀποβλέπων εἰς τὸ χρηματικὸν κέρδος τὸ ὁποῖον ὡς ἐκ τούτου ἔμελλεν εἰς τὸν οἶκόν του, συγκατένευσεν ἀμέσως εἰς τὸν σκοπὸν τῆς θυγατρὸς του, καὶ παραλαβὼν αὐτήν (εἰς τὸ εἰκοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς οὖσαν, καὶ εἰς τὸ ἄνθος τῆς ὠραιότητός της), τὴν ἔφερεν εἰς τὴν πλησιόχωρον πόλιν ὅπου ἦτο γυναικειὸν τι μοναστήριον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ εἰσελθῆ. Ἐκεῖ δ' εὐρίσκειτο περίφημος τις μοναχός, τιμώμενος ἐπὶ ἀρετῇ καὶ εὐλαβείᾳ, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ ἡ Κωνσταντία ἠθέλησε πρῶτον νὰ ἐκθέσῃ τὴν καρδίαν της, καὶ νὰ ἐξομολογηθῆ τὰ πάθη της τὰ ὁποῖα τοσοῦτον χρόνον τὴν ἐβασάνιζον.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

(Συρρέχεια ἀπὸ Σελ. 326.)

Ἀφοῦ οἱ Λατῖνοι ἐκυρίευσαν τὴν Κωνσταντινούπολιν, οἱ προστώτες τῶν Γραικῶν ἀνεχώρησαν ἐκ τῆς πόλεως, καὶ συναθρόντες εἰς Νίκαιαν, ἐψήφισαν αὐτοκράτορα Θεόδωρον τὸν Λάσκαριν (1204) ἐψήφισαν δὲ συγχρόνως καὶ Πατριάρχην, Μιχαὴλ τὸν Ἀντωριανόν, ὅστις καὶ ἔστειψε τὸν Λάσκαριν. Μετ' αὐτὸν δὲ βασιλεύει ὁ Ἰωάννης Δούκας Βατάζης (1222) ὅστις κατατροπώσας πολλοὺς ἐχθρούς του, καὶ κυριεύσας ὄχι ὀλίγα μέρη ὄντα ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Λατίνων, ὥρμησε καὶ εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἐδίασε τὸν αὐτοκράτορα αὐτῆς Βαλδουίνον Β' νὰ καταφύγῃ εἰς Ἰταλίαν, καὶ νὰ ζητήσῃ βοήθειαν παρὰ τοῦ Πάπα. Βλέπων δὲ τοῦτο ὁ Βατάζης, καὶ φοβούμενος μὴ ἀποτύχῃσιν αἱ ἐλπίδες του, καὶ συγχρόνως ἔλθῃ καὶ εἰς κίνδυνον, ἔστειλε πρέσβεις πρὸς τὸν Πάπαν προτείνων τὴν ἔνωσιν τῶν ἐκκλησιῶν, καὶ ἐλπίζων διὰ τούτου εὐκολώτερον νὰ ἐπιτύχῃ τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ κυριεύσῃ τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ὁ δὲ πάπας Γρηγόριος Θ' ἀκούσας πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐπεθύμει, ὡς τρέφων καὶ αὐτὸς τὴν ἐλπίδα τοῦ νὰ καθυποτάξῃ ὑφ' ἑαυτὸν τοὺς Γραικοὺς, ἔστειλεν εὐθὺς τοποτηρητὰς εἰς Νίκαιαν, ὅπου καὶ ἔγινε σύνοδος καθ' ἣν ἦτο παρὼν καὶ αὐτὸς ὁ Βατάζης, πλὴν δὲν ἰσχυροβιάσθησαν, καθότι οἱ Λατῖνοι ἐπέμενον εἰς τὰς δοξασίας των.

Τὸν Βατάζην διαδέχεται ὁ υἱὸς του Θεόδωρος Λάσκαρις Β' (1255), καὶ μετ' αὐτὸν ἀναβαίνει εἰς τὸν

θρόνον Μιχαὴλ ὁ Παλαιολόγος (1259), ὁ ὁποῖος διὰ τοῦ γενναίου τοῦ στρατηγοῦ Ἀλεξίου τοῦ Στρατηγούλου κυριεύσας τὴν Κωνσταντινούπολιν, εἰσέτιθεν ἐν αὐτῇ πάλιν τῶν Γραικῶν τὸ βασίλειον. Βλέπων ὁμως ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ τῶν Λατίνων Βαλδουίνος, κατέφυγεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐνθεν ἤλπιζε νὰ λάβῃ βοήθειαν πρὸς ἀνάκτησιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀκούων δὲ καὶ τὰς μεγάλας κατὰ τῶν ἐν Παλαιστίνῃ Σαρακηνῶν προπαρασκευὰς Καρόλου τοῦ βασιλέως τῆς Σικελίας καὶ Ἀλοῦσίου τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας, ἐστοχάσθη νὰ διαπραγματευθῆ τὴν ἔνωσιν τῶν ἐκκλησιῶν μετὰ τοῦ Πάπα, ὥστε νὰ προλάβῃ τὸν ἐπαπειλούμενον κίνδυνον. Ὁ δὲ Πάπας Κλήμης Δ' γνωρίζων τοὺς φρενοὺς του, ἤλπιζεν ὅτι ἤθελε τὸν κάμει νὰ δεχθῆ πᾶσαν συμφωνίαν, ὅθεν καὶ ῥητῶς τὸν ἐμήνυσεν ὅτι χρεῖα συνδιαλέξεως δὲν ὑπάρχει, ἀλλ' ὅτι ἐπειδὴ ὅλα τὰ τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐκκλησίας εἶναι καλὰ, δὲν μένει ἄλλο, εἰμὴ νὰ στείλῃ τὴν ὑπογραφὴν του μετὰ τῶν πρέσβειν του ὁ δὲ διάδοχος τοῦ Κλήμεντος Γρηγόριος Ι' τοσοῦτον μὲ παντοίους τρόπους τὸν ἐβίασεν, ὥστε ὁ Μιχαὴλ ἐκὼν ἀέκων ἔστειλε πρέσβεις εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Πάπα διορισθεῖσαν εἰς Λουγδούνον σύνοδον, ἐν ἣ οἱ Γραικοὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς συνδιαλέξεως, ἔψαλαν τὸ σύμβολον μετὰ τῆς Ῥωμαϊκῆς προσθήκης « καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ, » καὶ οἱ πρέσβεις ὑπέγραψαν, κατὰ ῥητὴν διαταγῆν τοῦ Μιχαὴλ, τὰ δόξαντα εἰς τὸν Παπαν. Ὁ κληρὸς ὅμως καὶ ὁ λαὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως μαθόντες τὰ γινόμενα ἀπέχωρίσθησαν εὐθὺς ἀπὸ τὴν κοινωνίαν τοῦ αὐτοκράτορος, καὶ ἦλθον καὶ εἰς τὰς χεῖρας μάλιστα ὅτε ὁ διάκονος ἐπ' ἐκκλησίας ἐξεφώνησε τὴν « Γρηγορίου τοῦ ἄκρου καὶ καθολικοῦ Ἀρχιερέως καὶ Πάπα. » Ἐπροσπάθησε μὲν μεγάλως ὁ Μιχαὴλ, ἔχων συμβοηθὸν καὶ τὸν Πατριάρχην Λέκκιον, ἀλλ' ἡ περὶ τῆς ἐνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν διαπραγματεύσις του ἔμμεινεν ἀτελεσφόρητος. Τοσοῦτον δὲ μάλιστα τὸν ἐμίσησαν διὰ τοῦτο οἱ Ἀνατολικοὶ, ὥστε καὶ ὁ υἱὸς του ἀκόμη Ἀνδρόνικος δὲν τὸν ἠξίωσε τῆς ἀνηκούσης ταφῆς.

Τὸν Μιχαὴλ διαδέχεται Ἀνδρόνικος ὁ Παλαιολόγος (1283) ὅστις καὶ ἐπανάφερε πάλιν τὴν ἡσυχίαν εἰς τὴν Ἀνατολικὴν ἐκκλησίαν, στείλας πανταχοῦ διατάγματα εὐαγγελίζοντα τὴν ἀνθρώπων αὐτῶν.

Μετὰ τοῦτον δὲ βασιλεύει Ἀνδρόνικος ὁ Νεώτερος (1332), ἐφ' οὗ καὶ ἔγινε πάλιν ἀτελεσφόρητος πρότασις περὶ ἐνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν. Ἐπὶ τούτου δ' οἱ Γούρκοι εὐρόντες κατάλληλον εὐκαιρίαν τὰς ἐσωτερικὰς τῆς αὐτοκρατορίας ἀκαταστασίας, ἦλθον εἰς Προῦσσαν ὅπου ὁ Ὄθωμανὸς Ὀρχάνης ἔστησε τὸν θρόνον του. Νικήσαντες δὲ καὶ αὐτὸν τὸν Ἀνδρόνικον, ἐκυρίευσαν πολλὰς πόλεις, καὶ ἦλθον καὶ πλησίον τῆς βασιλευσῆς.

Μετὰ τὴν Ἀνδρόνικον βασιλεύουσιν ἀλληλοδιαδόχως Ἰωάννης Καντακουζηνὸς (1342), Ἰωάννης ὁ Πα-

λαιολόγος (1358), Ανδρόνικος ὁ Παλαιολόγος (1386) καὶ Μανουὴλ ὁ Παλαιολόγος (1392), ἐφ' ὧν οἱ Τούρκοι διήλθον τὸν Ἑλλήσποντον, ἀκυρίευσαν τὴν Καλλιόπολιν, καὶ ὁ Σουλτάνος Ἀμουράτης ἐστῆσε τὸν θρόνον του εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν, πᾶσαν στιγμὴν ἐπαπειλῶν καὶ τὴν Κωνσταντινούπολιν.

(*Ἀκολουθεῖ συνέχεια.*)

ΠΕΡΙ ΠΟΙΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΙΝΑΝ.

Εἰς κἀνὲν ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου αἱ ποιναι δὲν ἐκτελοῦνται τόσον ἀπανθρώπως καὶ τόσον βαρβάρως ὅσον εἰς τὴν Κίναν· ἐκεῖ ὁ κλέπτης πρέπει ν' ἀποκεφαλισθῆ, ὁ φονεὺς νὰ κοπῆ εἰς χιλιάδας τεμάχια, καὶ ἡ μοιχὸς νὰ κτισθῆ ὡς ἀνάγλυφον φρικαλέον εἰς τὸν τοῖχον. Ναι μὲν ἀπανθρώπως ἡ Σινικὴ Κυβέρνησις τιμωρεῖ τὴν κακίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἔξοντῶνε· ἂν ἐδῶ εἰς τὰ μέρη μας αἱ ποιναι ἐκτελοῦντο ὄχι μὲ τὴσιν ἀλλὰ μὲ μικροτέραν δραστηριότητα, βεβαίως ἡ κακία δὲν ἤθελεν ὑπάρχει. Εἰς τὴν Ἑλλάδα, φέρ' εἰπεῖν, ἡ ληστεία πάντοτε καταμαστίζει τρομερῶς τὸ Κράτος τῆς, ἂν ὅμως οἱ ἔνοχοι ἐτοιμωροῦντο δρακοντίως, τότε οὐδὲ ὁ τρομερώτερος ληστὴς ἤθελε τολμᾶ νὰ πράττῃ τοσαῦτα καὶ τηλικαῦτα φρικαλέα κακουργήματα.

Ἴδου τί ἀπαντᾶται εἰς Ἀγγλικὴν τινα ἐφημερίδα τῆς Κίνας (Hong Kong register)· διὰ ποιὴν τινα τὴν ὁποίαν ἡ Σινικὴ Κυβέρνησις ἐπέβαλεν εἰς νέαν τινα γυναῖκα τοῦ Κακτῶν, φωραθεῖσαν ὅτι ἐδηλητηρίασε τὸν σύζυγον αὐτῆς, διὰ νὰ νυμφευθῆ ἕνα νέον ἑραστὴν, μετὰ τοῦ ὁποίου εἶχε σχέσεις ἐνόχους.

Τὸ κακουργιοδικεῖον ἀπεφάσισε νὰ ἐφρυσθῆ εἰς τὴν δυστυχῆ ταύτην γυναῖκα ἡ τιμωρία τὴν ὁποίαν ἐπιβάλλει ὁ ταρταρικὸς ποινικὸς κώδικς· νὰ κόπτεται ἡ ἔνοχος εἰς δέκα χιλιάδας τεμάχια. Ἴδου λοιπὸν ἐκ τῶν διαφόρων περιγραφῶν τοῦ δράματος τούτου ἡ μόνη τὴν ὁποίαν δυνάμεθα νὰ ἐκθέσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν, ὡς ὀλιγώτερον ἀποτρόπαιον· ἐγράφη δὲ ὑπὸ αὐτόπτου μάρτυρος.

Πρὶν εἶτι ἐξημερώσῃ, ἡ εὐρύχωρος ἀκτὴ τοῦ Τιάν Τζέ, ὅπου τελοῦνται συνήθως αἱ θετικαὶ τιμωρίαί, ἐνεπλήσθη θεατῶν περιέργων. Περὶ τὰς ὀκτῶ ὥρας, δύο τύμβανα μακρόθεν ἀκουσθέντα ἀνήγγειλον ὅτι ἔρχεται ἡ ἐπεωκταία συνοδία, προηγουμένου τοῦ κακουργιοδίκου τῆς ἐπαρχίας καὶ μιᾶς σπεύρας δημίων.

Ἡ κατάδικος ἐκάθητο ἐπὶ βαναύσου τινὸς φορείου ἀπὸ καλάμους Ἰνδικούς κατεσκευασμένου, ἔχουσα τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας δεδεμένα περὶ τὸ σῶμα. Ἡ ὄψις τῆς ἦτον ἑλεινῆ· τὸ ὠχρὸν καὶ λειπόσαρκον πρόσωπόν τῆς ἐμαρτύρει τὰς κολάσεις τὰς ὁποίας καὶ μέχρι τοῦδε ὑπέμεινε ἡ γυνὴ αὕτη ἐν τῇ φυλακῇ· διεκρίνοντο

ὅμως ἐπ' αὐτοῦ λείψανα νιανικῆς ὀριότητος, ἐλύοντα τὴν συμπάθειαν τῶν περιεσταμένων.

Τὴν κατεβίβασαν ἐκ τοῦ φορείου εἰς τὸν ὀλέθριον τέπον, καὶ τὴν διώρισαν νὰ γονατίσῃ βλεπούσα πρὸς βορρᾶν, δηλαδὴ πρὸς τὸ μέρος ὅπου ὑπάρχει ὁ Αὐτοκράτωρ. Ἐνέπηξαν τότε στερεῶς εἰς τὴν γῆν πάσσαλον, ὅπισθεν τῆς γυναικὸς, καὶ διὰ μιᾶς τρύπας ὑπαρχούσης ἐπὶ τοῦ πασσάλου, ἐέρασαν τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς τῆς, τὴν ὁποίαν εἰς εὐρωστὸς ἄνθρωπος ἐτύλιξε περὶ τὴν χεῖρά του, ὥστε νὰ μὴ δύναται ἡ κατάδικος νὰ κινήται παντελῶς.

Τότε ὁ πρῶτος τῶν δημίων προσῆλθε κρατῶν πλατεῖαν τινα μάχαιραν, τῆς ἐχάριξεν ὀρίζοντείως τὸ μέτωπον καθ' ὅλον τὸ πλάτος, καὶ διὰ πλατέων διαλείων σιδηρῶν κατεβίβασε τὴν ἐπιδερμίδα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἐνόχου, διὰ νὰ τὴν στερήσῃ δῆθεν τοῦ φωτός τῆς ἡμέρας, τὸ ὁποῖον ἦτον ἀνάξια νὰ βλέπῃ· διέρρηξεν ἔπειτα τὰ φορέματά τῆς καὶ τὴν ἐγύμνωσε μέχρι τῆς μέσης· τότε ἤρρισε ν' ἀποκόπητῃ ῥίπτων χαμαὶ τοὺς μαστοὺς πρῶτον, καὶ τὰ σαρκωδέστερα μέρη τῆς ῥάχους καὶ τῶν πλευρῶν.

Ἐπειδὴ αἱ κραυγαὶ τῆς καταδίκου εἰς πᾶσαν ἀποκοπὴν καθίσταντο σπαρτακιώτεραι, νεύσαντος τοῦ ἐκεῖσε παρισταμένου δικαστοῦ, ὁ δῆμιος ἀμέσως ἀπέσπασε τοὺς πῆχεις τῶν δύο χειρῶν τῆς τιμωρουμένης χωρίσας αὐτοὺς ἐκ τῶν ἀγκῶνων, καὶ τέλος πάντων ἐθανάτωσε τὸ δύστυχόν του θῦμα, ἐμπιξας τὴν μάχαιραν εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ.

Ἄν ἡ τιμωρία ἐτελεῖτο καθ' ὅλην τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου διαγραφομένην ἀκρίβειαν, ὦφειλεν ὅλη ἡ ἐπιδερμὶς νὰ ἐκκοπῆ εἰς ἐλώρια, οἱ βραχίονες καὶ οἱ πόδες ν' ἀποσπασθῶσι μέχρι τῆς μετὰ τοῦ κορμοῦ τοῦ σώματος συναρμογῆς καθὼς εἶχεπραχθῆ εἰς Καντῶνα, ἐν ἔτει 1842, ἐπὶ δυναικὸς τινος ἥτις ἐφωράθη μοιχαλὶς καὶ φονεύτρια τοῦ συζύγου καὶ τοῦ πατρὸς αὐτῆς. Τόση εἶναι ἐπὶ τοιαύτων περιστάσεων ἡ αὐστηρότης τῶν Σινικῶν νόμων, ὥστε οὔτε θάπτονται τὰ ἀποκεκομμένα μέλη, πρὶν παρέλθωσι τρεῖς ἡμέραι· ἀπαγορεύεται δὲ καὶ τὸ νὰ ἐγειρῶσιν οἱ συγγενεῖς μνημεῖον, ἢ τὸ ἐλάχιστον σημεῖον νὰ βάλλωσιν ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς οὔτω τιμωρηθείσης γυναικὸς.

Διηγηθέντες τὴν ἀπάνθρωπον ταύτην ποινὴν ἀπανθρώποτέρα τῆς ὁποίας δὲν γίνεται, δὲν ἐννοοῦμεν ὅτι καὶ οἱ κατόδικοι τῶν μερῶν μας νὰ τιμωρῶνται καὶ νὰ σπαράττωνται τοσοῦτον ἑλεινῶς· ἀλλὰ πρὸς ἀπλὴν μερὸν περιέργειαν, πόσον δηλαδὴ ἔν ἀπολίτευτον ἔθνος τιμωρεῖ τὴν κακίαν, ἥτις νομίζεται παρ' αὐτοῦ πρᾶγμα ξένον διὰ τὸν ἄνθρωπον,

Ο Σ Ο Φ Η Σ.

Ὁ ἀνὴρ οὗτος ὑπῆρξεν ἀρχηγὸς τῆς μεταξὺ τῶν Περσῶν κατὰ τῶν Ὀθωμανῶν ὑπαρχούσης αἰρέσεως. Ἡμεῖς δὲ κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην ἑκατονταετη